

UĞUR GERGİN • Motorda Kimse Kalmasın

UĞUR GERGIN 1941 yılında, üç kuşaktır İstanbul'un tarihi üçgeninde yaşayan bir ailenin çocuğu olarak doğdu. İstanbul Erkek Lisesi'nde eğitim gördü. Ailesinin tüm ısrarlarına rağmen babasının tekstil işinin başına geçmedi. Farklı bir sektöre yöneldi: Altın Kitaplar Yayınevi'nde 1964 yılının sonlarına doğru başladığı görevi 25 yıl sürdü. Ardından matbaa ve yayın dünyasına katkı sunmak için Golden Medya'yı kurdu. Taşdığı iş yükünün büyük bir bölümünü çocuklarına devrettikten sonra edebiyata, yazıya daha fazla zaman ayırmaya başladı. Bu dönemde kaleme aldığı öyküler *Mortda Kimse Kalmasın* (İletişim Yayınları, 2024) adıyla kitaplaştı. Türkiye Yayıncılar Birliği'nin onursal üyesi de olan Gergin, bir dolmakalem koleksiyoneridir.

İletişim Yayınları 3439 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 615

ISBN-13: 978-975-05-3676-2

© 2024 İletişim Yayıncılık A.Ş. / I. BASIM

1. Baskı 2024, İstanbul

EDİTÖR Emre Bayın

YAYINA HAZIRLAYAN Berkay Üzüm

KAPAK Seda Mit

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Erdi Galata

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

UĞUR GERGİN

Motorda Kimse Kalmasın

İÇİNDEKİLER

Marklin Treni'nin Son Durayı 7

Win Win 25

Burgazada 43

Pembe Kırak 55

Ümmühan ile Osman 71

Öykünün Öyküsü 87

Marklin Treni'nin Son Durağı

1

Levent, ortaokula giderken bir sınıf arkadaşından özenip posta pulu toplamaya başlamıştı. Üstelik bu pulların zamanla çok değerleneceğini öğrendiğinde ilgisi bir kat daha artmıştı. Artık o, düzenli olarak Sirkeci'deki Büyük Postane'de satışa çıkarılan ilk gün damgalı posta pullarının sıkı takipçisi olmuştu. Pul merakı ile başlayan koleksiyon tutkusu, ilerleyen yıllarda çeşitlilik kazanmış, kendisine göre farklı özellikteki objeleri toplamaya karar vermişti.

Yetişkin yaşlara geldiğinde yelpazesi biraz da genişlemiş, mütevazı sayılacak çakmak koleksiyonuna Avusturya'nın ünlü muhtar çakmağını, Amerikan subaylarının "Savaşta bununla yumurta bile pişirebilirsin" diye reklamını yaptıkları, aynı zamanda Harley Davidson motosiklet gruplarının gözdesi olan Zippo'ları ve çeşit çeşit denizci çakmaklarını katmıştı. Elindekilerin en değerlileri

ise biri Eyfel Kulesi'ni andıran, diğeri zamanında tasarım ödülü kazanmış Dunhill marka olanıydı.

İş hayatında da kendisine hediye gelen dolmakalemlerden birkaçı dışında hiçbirini kullanmamış, onları orijinal kutularında muhafaza etmişti.

Evinin salonundaki “anılar köşesi” diye adlandırdığı vitrinde de, birkaç antika analog fotoğraf makinesi vardı. Arada bir okşar gibi onların tozlarını alır, böylelikle anılarını tazelerdi.

Antika daktilo ve radyolara da ilgi duymuştu. Ama onlar çok yer tuttuğu için, birkaçını dönüşümlü olarak şirketindeki odasında dekor olarak sergiler, geri kalanını bir depoda muhafaza ederdi.

Fırsat buldukça, Haliç'in orta yeri sayılan Sütlüce'deki Sanayi Müzesi'ne de gider, kendini uzun bir yolculuğa çıkmış gibi hissederdi. Ortaokul ve lise yıllarında okula gidip gelirken bindiği buharlı trenlerin, değişik marka ve modeldeki lokomotiflerin sergilendiği müzenin camla kapatılmış özel bölümünde ise daha fazla zaman geçirirdi.

Yine öyle bir gün, buharlı lokomotiflere hayranlıkla bakarken “Elimde şöyle lokomotiflerin küçük replikaları olsa ne güzel olur” diye düşündü. Hobi dergilerinden yararlanıp biraz da sağa sola baktıktan sonra çoğu koleksiyon meraklısının seçtiği, “Marklin Z” diye adlandırılan seriyi keşfetti. Değişik aralıklarla ama hiçbir zaman yüz Alman Markı'nı geçmeyen alımlarla “Marklin Z”leri toplamaya başladı.

En ufağı ceviz kabuğuna girecek kadar küçük, en büyüğü ise 12 cm boyunda imal edilen bu lokomotiflerin, hareket halindeyken toplu iğnenin topuzu kadar olan lam-balarından süzülen ışık huzmelerinin, önlerindeki rayları aydınlatmalarını hayranlıkla izlerdi.

Bu işe giriştikten iki yıl sonra, Almanya'nın Köln şehrinde yapılan geleneksel "Marklin" gösterisine seyirci olarak katıldığında bu merakı için biraz daha cömert olmasının zamanının geldiğini hissetti. Yine de çok aşırıya kaçmadan, bu iş için ayırdığı bütçeyi biraz daha artırdı. Hem bir heves uğruna kalkıp Köln'e gidecek kadar parası olduğuna göre iki günlük dünyada neden biraz daha cömert olmasındı ki!

Ama ne kadar cömert olursa olsun, üçüncü yılda, model çeşitliliği hatırı sayılır bir seviyeye ulaştığında alımlarını durdurdu. Tek istisnası vardı. Çocukların yarıyıl tatilinde –biri kız biri erkek iki çocuğu vardı– kayak yapmak için ailece gittikleri İsviçre'de bindikleri dağ treninin, yine aynı marka bir lokomotifini bulursa hemen alacaktı. Seyahat boyunca zaman darlığından bu mümkün olmamış, bu yüzden treni kaçırmış, gidecekleri yere iki saat sonraki seferle varabilmişlerdi. Üstelik bu olan biten yüzünden ailenin geri kalanı tarafından suçlu da ilan edilmişti.

Daha sonra yaptığı araştırmalardan bu dağ lokomotiflerinin talep azlığı yüzünden pek üretilmediklerini öğrenmiş olmasına rağmen, o günden beri ne zaman tatilde çekilen fotoğraflara bakacak olsa önce yok yere kaçırdıkları treni, sonra da aklına koyup bir türlü bulamadığı dağ lokomotifini hatırlamadan edemezdi.

*

Bir pazar günü Levent Bey, salondaki pencerenin kenarındaki koltuğunda gazetenin sayfalarını çevirirken gözü bir ilana takıldı.

18 lokomotifli Marklin Z model
tren koleksiyonu satılıktır.